14/03/2021

“Κήρυγμα της Κυριακής της Τυρινής”

/ Ορθόδοξες Προβολές

Του Πρωτοπ. π. Αθανασίου Μηνά

«Τό στάδιο ἤνοικται, τῆς θεοσδότου ἐγκρατείας· φαιδρῶς ὑπαντήσωμεν, οἱ χρήζοντες ἐλέους· διψᾷ γάρ ὁ Εὔσπλαχνος, τήν ἡμῶν σωτηρίαν, καί τοῦ δοῦναι συγγνώμην, ἐπεκτείνεται, τοῖς αὐτόν ἐκζητοῦσι προθύμως, καί πόθῳ δουλεύουσι».

Τό στάδιο τῶν ἀρετῶν ἠνέωκται, σεβαστή γερόντισσα, ἀγαπητοί ἀδελφοί. Ἄς ὁπλιστοῦμε μέ τά ὅπλα τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ, μέ τήν περικεφαλαία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τά ρήματα τοῦ Εὐαγγελίου, τά λόγια τῆς θείας Ἀποκαλύψεως.
Ὁ Χριστός μέ γλυκύτητα καί ἠπιότητα, μέ θεϊκή εὐγένεια, τρέχει νά συναντήσει τόν κάθε ἕνα ἀπό ἐμᾶς, διψώντας τή σωτηρία μας.

Ἡ εὐαγγελική περικοπή σήμερα, δεικνύει τά πνευματικά ὅπλα, οὕτως ὥστε νά πολεμήσουμε τό θηρίο πού ζητάει νά γίνουμε τροφή στό βάρβαρο καί βορβορῶδες τραπέζι του, τόν Σατανᾶ. Ἔτσι καλούμαστε νά ἀποφύγουμε τήν πτώση καί τό ἦθος τῶν πρωτοπλάστων πού ὑπέπεσαν τότε στόν Παράδεισο. Ἄς μή σηκώσουμε τή βαριά πέτρα μέ τό χέρι τῆς ἀμετανοησίας καί βλάσφημα τήν πετάξουμε στόν δημιουργό καί πλάστη μας ρίχνοντας σκληρόκαρδα στό Θεό, τήν εὐθύνη τῆς δικῆς μας παρακοῆς.

Θά μποροῦσε νά εἶχε τελειώσει ἐκεῖ, τό δειλινό ἐκεῖνο, ἡ τραγική καί φρικτή ἐκείνη

κατάσταση, ὅταν ξαφνικά τό παλάτι, τό ἀρχοντικό γκρεμίστηκε καί τά λουλούδια μαράθηκαν καί ἡ δημιουργία ταράχθηκε καί τά ζῷα ἀγρίεψαν ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς.

Ἀρκοῦσε μιά ταπεινή συγγνώμη: « Ναί Κύριε, κρύφθηκα, ὅταν ἄκουσα τά βήματά Σου καί τρέμω γιατί φοβᾶμαι, ἐπειδή παρήκουσα. Συγχώρα με Κύριε, ἔπεσα. Δῶσε μου τό πανάχραντο χέρι Σου καί σήκωσέ με. Μή μ' ἀφήσεις πεσμένον καί ἀπελπισμένον. Ἔπεσα Κύριε, ὡς ἄνθρωπος. Ἐλέησόν με τόν παραπεσόντα ὡς Θεός καί Πλάστης ».

Τόσο ἁπλά καί γρήγορα, θά τελείωνε ἡ περιπέτεια ἐκείνη τῆς ἀπειθείας. Ἐν τούτοις δέν ἔγινε ἔτσι, καθώς ὅλοι γνωρίζουμε. Ἡ σκληροκαρδία καί ἀμετανοησία τῶν πρωτοπλάστων, πότισε τό ἀνθρώπινο γένος μέ τό δηλητήριο τοῦ θανάτου, τῆς κολάσεως, τοῦ διαβόλου, τοῦ ἄρχοντα τοῦ ψεύδους καί ἀνθρωποκτόνου.

Γι' αὐτό σήμερα ἡ ἁγία μας ἐκκλησία, προσκαλεῖ ὅλους στό στάδιο τῶν ἀγωνισμάτων. Ὁ Θεάνθρωπος ἀδελφός μας, Ἰησοῦς Χριστός, ὁ παντοδύναμος Κύριος καί Θεός μας, χαρίζει δωρεάν σέ ὅλους τήν δυνατότητα ἀνάκαμψης. Δίδει μιά δεύτερη εὐκαιρία καί μέ τήν παντοδύναμη παρουσία Του στήν ἁγία ὀρθόδοξη ἐκκλησία, ἁγιαζόμενοι μέ τά ἄχραντα μυστήρια μᾶς στηρίζει ὥστε νά νικήσουμε κατά κράτος τόν αὐθάδη, σκοτεινό καί ὕπουλο ἐχθρό μας καί νά ἐπανέλθουμε ἔτσι στήν πρώτη μας κατοικία, στό ὄμορφο παλάτι, στόν εὐώδη κῆπο, πού τό τσουνάμι τῆς παρακοῆς, ἀμαύρωσε καί μισογκρέμισε.

Τά πνευματικά ὅπλα πού δίδονται καί ἀκούσαμε σήμερα στό Εὐαγγέλιο εἶναι τά ἑξῆς: Α) Ἀνεξικακία Β)Ταπείνωση Γ)Ἐλεημοσύνη.

Μ' αὐτά τά φοβερά ἐργαλεῖα ἐναντίον τοῦ Σατανᾶ, ἐπιτυγχάνεται ἡ θεανθρώπινη ἑνότητα· ἐπιπλέον ἔχουμε ζωντανή καί ἀθάνατη τή συναίσθηση ὅτι μεταβαίνουμε ἐκ τοῦ θανάτου πρός τήν ζωήν. Αὐτήν τήν δυνατότητα παρέχει, σέ ὅσους θελήσουν, ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Τεσσαρακοστή, δηλαδή τό στάδιο πού ἀνοίγει αὔριο καί τελειώνει τό Μεγάλο Σάββατο τό βράδυ, πρίν τήν Ἀνάσταση. Τό Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ ὁδηγός μας. Τά λόγια τοῦ Χριστοῦ ὁ δρόμος μας. Ἡ ἁγία καί ὀρθόδοξη ἐκκλησία, ἡ κιβωτός τῆς σωτηρίας μας. Τά ἄχραντα μυστήρια ὁ ἁγιασμός μας.

Ἐν τούτοις, ποτέ μόνοι, ἀλλά σύν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις καί τοῖς Ἀγγέλοις στήν πορεία μας. Συντεταγμένα ὡς σῶμα Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι. Ἡ ἁγία μας ὀρθόδοξη ἐκκλησία διαφυλάττει στούς αἰῶνας τό πολυτιμότερο ἀγαθό της, τοῦτ'ἔστιν, τό Ἄμωμο πρόσωπο τοῦ Ἀσπίλου Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Μεσσίου. Ὀνομάζοντας τήν ἐκκλησία Σῶμα Χριστοῦ ὁ Ἅγιος Ἀπόστολος Παῦλος συνδέει τό εἶναι της μέ τό μυστήριο τῆς Σαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί καταδεικνύει ὅτι τό

ζῶν καί ἀναλλοίωτο θεμέλιο τῆς ἐκκλησίας ἔγκειται ἀκριβῶς στό ὅτι: « ὁ Λόγος σάρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν».

Ἐδῶ βρίσκει τήν ἀπόλυτη ἑρμηνεία του ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ πού ἀπευθύνει στόν ὄφι: « Καί ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σοῦ καί ἀνά μέσον τῆς γυναικός καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καί ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτός σοῦ τηρήσει κεφαλή, καί σύ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν». Δηλαδή τό πρωτευαγγέλιο.

Παραμένουμε τό λοιπόν, σεβαστή μου γερόντισσα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἑνωμένοι στήν ἑνότητα τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καί στήν κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ζωντανά μέλη τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ κάθε ἐπίσκοπος, ὁ κάθε ἱερέας πού τελεῖ τώρα τήν θεία Λειτουργία, ὄχι μόνον ἐπαναλαμβάνει τά ἴδια λόγια πού κάποτε ἀνέπεμπε ἐνώπιον τοῦ θυσιαστηρίου ὁ Μέγας Βασίλειος ἤ ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἀλλά συλλειτουργεῖ μέ αὐτούς στό πλαίσιο μιᾶς πραγματικῆς κοινωνίας, μέ ὁρατῆς, πολλάκις, παρουσίας ἀγγέλων.

Σέ κάθε λατρευτική ἀκολουθία ἀοράτως ἐνίοτε καί ὁρατῶς παρίσταται ὅλη ἡ ἐκκλησία, ὡς ἕνα πραγματικό ποίμνιο ἀναμέλποντας ὁλόψυχα, ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, εὐχές καί Εὐχαριστία, στόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό καί στόν γλυκύτατο καί ἱλαρό πατέρα Του. Στήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία τό παρελθόν εἶναι πάντοτε σύγχρονο. Τό παρόν στήν ἐκκλησία εἶναι πάντοτε ζωντανό μέ τό παρελθόν, ὅπως ὁ Θεάνθρωπος Χριστός, ὁ ὁποῖος εἶναι: «Χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» . Σ’ αὐτόν τόν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Σατανᾶ, τῆς ἁμαρτίας καί τοῦ θανάτου, ὁ πιστός ἄνθρωπος δέν εἶναι ποτέ μόνος. Ὅλα τά αἰσθήματα, οἱ πράξεις, οἱ σκέψεις, συμβαίνουν σύν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις. Ἀπό τούς ἁγίους Ἀποστόλους ἕως τούς τελευταίους ἁγίους καί μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὑπάρχει ἡ ἐν Χριστῷ ἁγία ἑνότητα.

Ὅταν ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός προσεύχεται, σκέφτεται, αὐτή ἡ σκέψη γίνεται μέ φόβο Θεοῦ καί προσευχητικό ρῖγος ἐκ βάθους καρδίας γιατί γνωρίζει ὅτι σ’ αὐτό τό πανηγύρι κατά τρόπο μυστικό καί μυστηριακό μετέχει ὅλος ὁ χορός, ἡ σύναξη τῶν ἁγίων, δηλαδή ὅλα τά πρόσωπα τῶν μελῶν τῆς ἐκκλησίας, ἀνά τούς αἰῶνας.

Εἶναι μέ ὅλους τούς ἁγίους καί δι’ αὐτῶν ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι μέ τόν ὑπερ- Ἅγιο Κύριο Ἰησοῦ, τόν Σωτῆρα. Ὅταν ἀναλογίζεται τό πνεῦμα Του, ἤτοι τήν πορεία πρός τό Πάθος καί τήν Ἀνάσταση ὁ ὀρθόδοξος χριστιανός, λέει στόν ἑαυτό του: «Τό πνεῦμα μου δέν εἶναι τίποτε ἄν δέν πληρωθεῖ καί δέν τελειωθεῖ, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ καί ἄν δέν κοινωνεῖ τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ». Ἀπό τά ἀνωτέρω μπορεῖ κάποιος μέ τρόμο νά ἀναλογισθεῖ τή ζημία ἤ τήν ἀδικία πού συσσωρεύουν στούς ἑαυτούς τους καί στούς οἰκείους τους, καθώς καί τό κρῖμα στό ¨λαιμό¨ τους

καί τήν εὐθύνη ἐνώπιον τῆς Ἱστορίας, ὅσοι φανερά ἤ κρυφά μέ δόλο ἤ σοφιστεῖες πολεμοῦν τήν ὀρθόδοξη ἐκκλησία καί ἀρνοῦνται τά πανάγια μυστήριά της.

Γινόμενοι ὡς ἀκάθαρτοι καί εἰδωλολάτρες οἱ τελευταῖοι αὐτοί, δέν θά ἔχουν θέση στήν πόλη, τήν καινή Ἱερουσαλήμ τοῦ Θεοῦ, πού καταβαίνει ἀπ’ τόν οὐρανό. Πῶς τό λέει ὁ ἠγαπημένος καί θεόπτης μαθητής Ἰωάννης ὁ Θεολόγος: «Ὅλα καινούργια καί οἱ πιστοί καί ἡ δημιουργία στόν Χριστό» .

Ἑπομένως, ὄχι συμμόρφωση τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ στό πνεῦμα τῶν καιρῶν, ἀλλά συμμόρφωση τοῦ πνεύματος τῶν καιρῶν στό πνεῦμα τῆς αἰωνιότητος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεανθρωπότητος τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ μοναδική ἀποστολή τῆς ἐκκλησίας τῆς Ἀποστολικῆς καί ὀρθοδόξου ἐκκλησίας. Γιά τοῦτο παραγγέλλει ὁ ἠγαπημένος: «Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτούς ἀπό τῶν εἰδώλων » .

Ποιά ἄραγε εἶναι ἡ αἰσχίστη εἰδωλολατρεία; Ἀπαντοῦν οἱ Ἅγιοι πατέρες:

«Ὅταν κάποιος ἀρνεῖται τό μυστήριο τῆς θείας οἰκονομίας, τήν θείαν Ἐνανθρώπισιν. Ὅταν στή θέση τοῦ Ἰησοῦ, τοῦ Μεσσία, τοποθετεῖ τόν ἑαυτό του καί τά ἔργα του. Δηλαδή τόν ἄνθρωπο; Ναί. Αὐτός καταντᾶ χειρότερος καί ἀπό τόν Ἑωσφόρο καί ἀπό τόν προδότη Ἰούδα. Ἡ πτῶσις του εἶναι ἔτι μεγαλύτερη γιατί προβάλλει τόν ἄνθρωπο-τόν ἑαυτό του, στή θέση τοῦ Θεοῦ, ἀρνούμενος τόν Θεάνθρωπον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Σωτῆρα ».

Ὅ Θεός ἀδελφοί μου νά μᾶς φυλάει ἀπό τέτοια πτώση, πού εἶναι Ἡ Ἁμαρτία, μέ ἄρθρο καί ἄλφα κεφαλαῖο.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν